

Zima razsaja . . .

Zima razsaja,
vihre bučé;
ptičice drobne
se je bojé.

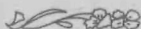
Lakota, zima,
to je hudo —
ali še huje
ptičkom de to:

Nimajo hiše —
kaj še peči!
Težko ves dan se
zrnje dobi.

Celo so leto
delale nam,
zdaj pa zapremo
topli jim hram.

Srce hvaležno,
odpri jim vsaj —
krušnih drobtinic
v hrano jim daj.

Fr. Ločniškar.



Starka.

Tam po zmrzlem snegu
starka zima gre,
v kožuh bel zavita
stopa čez polje . . .

Starka pa veselo
stopa in glasno
se smeji: „He, moje
je zdaj polje to!“

Tiho in pokojno
vse polje leži,
sanja o pomladi,
sreči prešlih dni . . .

Moje so te njive,
moj je tamkaj log
in dobrave širne . . .
moje vse okrog!“

Glasno in veselo
starka se smeji,
a polje o vesni
sanja in molči. —

Vekomir.

